

«Ημείς τους Θεσμούς των Πατέρων φυλάττομεν»
(Αγία 7η Οικουμενική Σύνοδος).
του Νίκου Σακαλάκη, Μαθηματικού.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία από τη φύση της είναι υπεύθυνη για την πνευματική πορεία του πληρώματός της σε κάθε εποχή, σε κάθε ιστορικό παρόν και απέναντι σε κάθε μορφή κοινωνικού συστήματος.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας Αγιογραφικά αποσαφήνισαν το δόγμα, το οριοθέτησαν και ανέδειξαν το ήθος της Ορθοδοξίας, μακριά από κάθε εποχιακή-περιστασιακή κοσμική ή θρησκευτική ιδεολογία.

Οι πλέον έγκυρες Ορθόδοξες αποφάσεις πάρθηκαν στις Συνόδους. Οι Αγιοπνευματικές εμπειρίες των Πατέρων κρυσταλλώθηκαν και Συνοδικά.

Κάθε κλονισμός και προσβολή της αλήθειας του Ευαγγελίου, που προέρχονταν από τους Χριστιανούς, κυρίως από τον Κλήρο, δημιούργησαν πληγές στο σώμα της Εκκλησίας.

Εύστοχα έχει ειπωθεί: «Οι εχθροί της Εκκλησίας έχουν ανάγκη τους διαστρεβλωτές της».

Οι Σύνοδοι της Ορθοδοξίας, οι κανονικές Σύνοδοι, διαφύλαξαν την δύναμη της Ορθόδοξης παράδοσης και έδωσαν τη δυνατότητα της έκφρασης της Εκκλησίας μέσα από κάθε εποχή καθώς και την δυνατότητα ίασης των πληγών κάθε εποχής.

Ως πνεύμα οι άγιες Σύνοδοι της Ορθοδοξίας, ως στάση νήψεως και μαρτυρίας, έχουν ενιαία πνευματική γραμμή που κόπηκε, για πρώτη φορά, στη λεγόμενη «πανορθόδοξο» σύνοδο της Κρήτης, που κατοχύρωσε συνοδικά την παναίρεση του οικουμενισμού.

Στον Κανόνα Α΄ της 7^{ης} Οικουμενικής Συνόδου διαβάζουμε: «Ημείς τοιγαρούν πατρώις νόμοις επόμενοι παρά του ενός Πνεύματος λαβόντες χάριν ακαινοτομήτως και αμειώτως πάντα τα της Εκκλησίας εφυλάξαμεν, καθώς αι Άγιοι Οικουμενικοί εξ Σύνοδοι παραδεδώκασι και όσα είασαντιμάσθαι εν τη Καθολική Εκκλησία αποδεχόμεθα δίχα πάσης αμφιβολίας».

Ερωτά, λοιπόν, ο μακαριστός Γέροντας π. Φιλόθεος Ζερβάκος τον Πατριάρχη Αθιναγόρα (1970): «Είπατέ μοι. Όσα ανωτέρω οι τριακόσιοι εξήκοντα επτά Θεοφόροι Πατέρες, οι συγκροτήσαντες την Ζ΄ Αγίαν Οικουμενικήν Σύνοδον, εις τον Α΄ Κανόνα αυτών και όλα όσα αι προηγούμεναι εξ Αγίοι Οικουμενικές σύνοδοι εθέσπισαν (πριν του σχίσματος) είναι αληθή ή δεν είναι; Εάν, λέγω, είναι αληθή (που είναι), διατί δεν τα ακολουθείται;»

Διαχρονικό το ερώτημα, που απευθύνεται και στον σημερινό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο και στη «Σύνοδο» της Κρήτης, που αναγνώρισαν συνοδικά την 7^η Οικουμενική Σύνοδο.

Η ανάλυση των αιρετικών αποφάσεων της «πανορθόδοξου» της Κρήτης βρίσκεται στο βιβλίο «ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ» (ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ στη ΓΕΝΕΥΗ, 1971) και ιδιαίτέρως στην σελ. 53 στην παράγραφο: «Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΙΣ».

Η ίδια η Εκκλησία, όμως, έχει δώσει Συνοδικά απαντήσεις για τη στάση των Ορθοδόξων απέναντι στις αιρέσεις. Η Πατερική ανάλυση, τεκμηριωμένη Αγιογραφικά, χαρακτηρίζει τους αιρετικούς όχι απλά ως παραβάτες νόμου αλλά, το χειρότερο, ως παραβάτες του Θεού.

Στην ομιλία του στον 100^ο ψαλμό, ο Ι. Χρυσόστομος υπογραμμίζει: «οι μεν γαρ εισί παραβαίνοντες τας του Θεού εντολάς και τα δικαιώματα και τα κρίματα και εισίν αυτοί παραβάτες νόμου. Άλλοι πάλιν παραβαίνουσιν αυτήν την σωτήριον του Δεσπότουομολογίαν και εισι παραβάται Θεού. Πολλή δε διαφορά μεταξύ της των αμφοτέρων παραβάσεων».

Ο Ι. Χρυσόστομος σε άλλη ομιλία του (υπόμνημα στον Τιμόθεο), αναλύοντας τη δυναμική της αιρέσεως στην Εκκλησιαστική ζωή, υπογραμμίζει: «Η αίρεση γεννάει αιρέσεις» διότι «η γαρ πλάνη ουδαμού ίσταται».

Γι' αυτό και η Α-Β Σύνοδος (Πρωτοδευτέρα) ξεπερνώντας τους ανθρώπινους συναισθηματισμούς και σε βάθος σωτηριολογικό, θέλει τη διακοπή της αλληλεπίδρασης αιρετικού επισκόπου και πληρώματος.

Με την εφαρμογή του 15^{ου} κανόνα δρομολογείται η αποκατάσταση της υγείας της Εκκλησίας και, αναμφίβολα η δύναμη σωτηρία του ίδιου του αιρετικού επισκόπου.

Αυτή είναι και η πνευματική βάση του 15^{ου} κανόνα της Α-Β Συνόδου, η απομάκρυνση δηλ. του αιρετικού ποιμένα ως αρνητού του Χριστού, ως παραβάτη του Θεού κατά τον Ι. Χρυσόστομο.

Ο άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης επισημαίνει (επιστολή 74): «Αυτοί που έφθασαν να πεθάνουν μέσα στην αίρεση, πήγαν στη μερίδα της απωλείας, ονομάζονται αρνητές του Χριστού».

Ο κανόνας αυτός εκφράζει στάση αρχών και αλήθειας και για να γίνει κατανοητός, από κλήρο και λαό, χρειάζεται στάση νήψεως και διάθεση μαρτυρίου.

Στην πραγματικότητα ο κανόνας αυτός περιφρουρεί την υψηλή επισκοπική διακονία, που είναι Θεόσδοτη δωρεά.

Ερώτημα: «Ένας επίσκοπος, που έχει αναδιοργανώσει και προσαρμόσει το περιεχόμενο της συνειδήσεώς του στους πνευματικούς άξονες της αιρέσεως του οικουμενισμού, ως επιθυμητό Εκκλησιαστικό μέλλον, είναι Ορθόδοξος; Ασφαλώς όχι.

Γι' αυτό ακριβώς και είναι υποχρεωτική η εφαρμογή του 15^{ου} κανόνα, η διακοπή του μνημοσύνου του.

Δυστυχώς, το πλήθος των Ορθοδόξων ανισομερώς ομιλεί για να νήψη, κάθαρση και εν Χριστώ ζωή. Γι αυτό και ο λόγος τους περί σωτηρίας αποβαίνει ελλιπής, μάταιος χωρίς την ομολογία πίστεως των Αγίων Συνόδων.

Όσοι Ορθόδοξοι ζητούν την εφαρμογή του 15^{ου} κανόνα της Α-Β Συνόδου, δεν είναι ούτε πλανεμένοι, ούτε εκτός Εκκλησίας, ούτε ανυπάκουοι.

«Τέκνα υπακοής εσμέν και εγκαυχώμεθα εν προσώπω της Μητρός τη παραδόσει της Καθολικής Εκκλησίας».